

Arrest

nr. 167 924 van 20 mei 2016
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 september 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 13 oktober 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DEPOVERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, dient op 10 juli 2008 een aanvraag in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 27 januari 2009, op 8 juni 2009 en op 9 december 2009 wordt een beslissing genomen waarbij deze aanvraag niet in overweging wordt genomen.

Op 3 oktober 2009 wordt een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld.

Op 3 oktober 2009 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 13 oktober 2009 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, deze aanvraag wordt aangevuld op 15 december 2009.

Op 12 juli 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 15 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Op 28 juli 2011 wordt aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 10 februari 2012 wordt de beslissing van 12 juli 2011 met het bijhorende bevel ingetrokken.

Op 10 februari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag van 15 december 2009 ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 148 398 van 23 juni 2015 wordt deze beslissing vernietigd.

Op 10 februari 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen.

Op 10 juli 2015, na de vernietiging van de beslissing van 10 februari 2012, dient verzoekster aanvullingen in op haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 15 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.12.2009 werd ingediend door :

O., J. N.

nationaliteit: Nigeria

geboren te Lagos op (...)1986

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Betrokkene haalt aan sedert 2002 in België te verblijven en duurzaam lokaal verankerd te zijn. Om haar verblijf te staven legt betrokkene een huurcontract en getuigenverklaringen voor, doch uit dit voorlegt contract kan niet worden uitgemaakt dat betrokkene sedert 2002 in België zou verblijven (datum huurcontract 02.03.2009)

Uit de getuigenverklaringen, twee van deze getuigenverklaringen (deze van Dhr. M. P. en van Dhr. J. Y. zijn niet gedateerd en kunnen dus niet weerhouden worden door onze diensten ter staving van haar ononderbroken verblijf. De meeste getuigenverklaringen spreken zich niet uit over het verblijf van betrokkene wel over haar karakter. M.b.t haar verblijf legt betrokkene een getuigenverklaring voor vanwege de Redeemed Christian Church of God, die stelt dat betrokkene lid is van de kerk sinds januari 2008. Deze laatste meldt ook dat betrokkene lid was van andere kerken, maar het blijft bij een bewering niet gestaafd door enig bewijs of door enig attest vanwege deze andere kerken. Tenslotte legt

betrokkene een getuigenverklaring voor van Mevr. N., die stelt haar te kennen sinds 2002. Deze getuigenverklaring kan enkel eventueel aantonen dat betrokkene in 2002 op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijst geenszins dat zij ononderbroken hier verblijft sinds 31 maart 2007. De voorgelegde getuigenverklaringen kunnen bovendien niet weerhouden worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen. Het is aan betrokkene om bewijzen te leveren die haar beweringen kunnen staven.

Bij de aanvulling dd. 10.07.2015 is een attest bijgevoegd dat betrokkene op verschillende momenten voedselhulp heeft gekregen en dit vanaf 2011 (op 23/08 ; 11/10 ; 02/12) en in 2012 (op 13/01 ; 10/02 ; 19/03 ; 11/06 en 30/07) dit bewijst nog niet haar ononderbroken verblijf vanaf 2007 enkel dat ze in 2001 en 2012 voedselhulp heeft gekregen en nu nog regelmatig naar het Sociaal Restaurant "snijboontje" komt.

Wat haar sociale banden in België betreft, betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor, In de getuigenverklaringen wordt verklaard dat ze betrokkene kennen, ze een aangename en vriendelijke vrouw is, ze naar de kerk gaat, wenst bij te leren en werkwilleg is. Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene nauwe banden heeft met België die hechter zijn dan de sociale banden die betrokkene heeft in haar land van herkomst. Hetzelfde kan gezegd worden met de verklaring van The Redeemed Christian Church of God, die stelt dat betrokkene lid is sedert 2008, ze kennis heeft van de Nederlandse en Franse taal.

Wat haar werkwillegheid betreft, welke wordt aangehaald in de getuigenverklaringen, het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, hierbij kunnen we stellen dat dit lovenswaardig is maar dat betrokkene in België niet mag werken. Zij is namelijk niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Bovendien wordt betrokkene in staat geacht om in het land van herkomst of een derde land eveneens een job te vinden, althans toont zij het tegendeel niet aan."

Op 15 september 2009 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

"mevrouw,

Naam, voornaam: O.J.N.
geboortedatum: (...)1986
geboorteplaats: Lagos
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

O Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet, tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesememorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven : 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit. Verzoekster betwist niet in het Rijk te verblijven zonder in het bezit te zijn van de door artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan haar dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet haar opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Daar verzoekster geen schending opwerpt van een hogere rechtsnorm, is de vordering ingediend tegen de bijlage 13, bij gebrek aan belang, onontvankelijk. Bovendien liet verzoekster na enig middel te ontwikkelen tegen de bijlage 13, waardoor ook omwille daarvan de vordering gericht tegen voormelde beslissing onontvankelijk is.”

3.2. Ter terechtzitting heeft de verzoekende partij betreffende de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid van het beroep ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, geen opmerkingen.

3.3. Verzoekster laat na in het verzoekschrift enig middel te ontwikkelen tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (de bijlage 13), waardoor het beroep gericht tegen voormelde beslissing alleen al om die reden onontvankelijk is, zodat niet moet worden geantwoord op de aangevoerde exceptie.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Afgeleid uit de schending van de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, machtsmisbruik en het redelijkheidsbeginsel.

1. Overwegende dat verzoekster een regularisatieaanvraag heeft ingediend teneinde een machtiging van verblijf te vragen op basis van artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980;

Dat zij, aangezien zij beantwoordde aan de criteria die door de Minister werden vooropgesteld in zijn instructies van 19.07.2009, heeft gevraagd dat de aanvraag zou worden beoordeeld in het licht van deze instructies;

Overwegende dat de aanvraag van verzoekster als ontvankelijk doch ongegrond wordt afgewezen door de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat de tegenpartij vooreerst heeft gesteld dat de instructies inmiddels vernietigd zijn en dus de criteria die erin vermeld zijn niet meer van toepassing zijn;

Dat indien deze instructies echter vernietigd zijn, de tegenpartij hierdoor niet meer gebonden is;

Dat verzoekster had gesteld in de aanvraag tot machtiging van verblijf dat er een overlapping was van de buitengewone omstandigheden en de motieven ten gronde van de aanvraag tot machtiging van verblijf;

Dat de tegenpartij in het verleden stelde dat de elementen van goede integratie in de Belgische samenleving en de duur van het verblijf van verzoeker uitzonderlijke omstandigheden zijn;

Dat er zonder enige reden of motivering hierover niet meer gerept wordt in de bestreden beslissing;

Dat immers, de aanvraag tot machtiging van verblijf ontvankelijk werd verklaard omdat er wel degelijk door verzoekster het bestaan van buitengewone omstandigheden werd aangetoond;

Dat de tegenpartij op geen enkel moment aantoonbaar waarom de elementen van goede integratie van verzoekster, zijnde haar kennis van het Nederlands en Frans, dat zij een arbeidscontract neerlegt, dat zij een groot sociaal netwerk heeft uitgebouwd niet in overweging kunnen worden genomen;

Dat door het louter poneren van het feit dat deze elementen niet kunnen in overweging worden genomen blijkt dat de tegenpartij niet in alle objectiviteit alle elementen, zowel afzonderlijk als gemeenschappelijk, in overweging heeft genomen die werden aangehaald in haar aanvraag tot machtiging van verblijf, en dat deze motivering derhalve niet als afdoende kan beschouwd worden ;

Dat de bestreden beslissing om deze reden dient te worden vernietigd;

2. Overwegende dat verzoekster opmerkt dat de tegenpartij stelt dat verzoekster werkbereid is en dit lovenswaardig is;

Dat erop dient te worden gewezen dat verzoekster overigens een arbeidscontract heeft neergelegd afgesloten tussen de Heer IL en haarzelf en dit volledig conform de voorwaarden die door de administratie voor dit contract had vooropgesteld, zowel qua duur als qua verloning;

Dat het feit een arbeidscontact te hebben voor onmiddellijke indiensttreding niet valt te beperken, zoals de tegenpartij dit nochtans doet, als het feit werkbereid te zijn;

Dat indien de tegenpartij van oordeel is dat het langdurig verblijf van verzoekster en haar integratie het gevolg zijn van haar eigen houding, namelijk het in illegaal verblijf op het grondgebied gedurende verschillende jaren, dit alleszins niet gezegd kan worden met betrekking tot haar arbeidscontract;

Dat het feit dat zij al dan niet in België langdurig heeft verbleven en goed geïntegreerd is, hierop geen invloed hebben;

Dat het arbeidscontract een objectief feit is dat niet voortvloeit uit het zich – al dan niet – “bewust nestelen in illegaal verblijf”;

Dat tegenpartij in het verleden geen andere motivering naar voren bracht;

Dat in de bestreden beslissing tegenpartij plots naar voor brengt dat het eigenlijk niet belangrijk is daar verzoekster toch niet mag werken in België daar zij niet in het bezit is van een arbeidsvergunning. Daarenboven stelt tegenpartij dat verzoekster geacht is om in het land van herkomst of derde land eveneens een job te vinden.

Dit raakt kant noch wal. Indien verzoekster in een ander land zou kunnen werken of in haar eigen land, zou zij nooit jaren ‘strijden’ met aanvragen in België. Indien men de nodige arbeidsvergunningen of kaarten zou bezitten, zou men ook genoodzaakt zijn andere procedures te voeren en niet deze van de aanvraag tot machtiging op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Mensen die beroep doen op de aanvraag tot machtiging op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn niet in het bezit van de nodige documenten, zoniet zou er wel een andere oplossing zijn.

Het toont aan dat zij bij een regulariseren niet ten laste zal vallen van de Belgische staat en onmiddellijk tewerk zal kunnen gesteld worden.

Men had verzoekster op zijn minst de kans moeten geven om een arbeidskaart aan te vragen en bij het verkrijgen van de arbeidskaart haar een verblijfsstatuut toe kennen. Zoals men handelde bij de instructie onder punt 2.8.B (men kreeg een bepaalde periode om een arbeidskaart aan te vragen).

3.

Overwegende dat de tegenpartij een grote appreciatiebevoegdheid heeft met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf;

Dat dit echter niet de tegenpartij ontslaat van de plicht om een beslissing die wordt genomen in een individueel dossier op een gepaste wijze dient gemotiveerd te worden;

Dat de tegenpartij ook het geheel van argumenten tesamen diende te beoordelen, die door verzoekers als buitengewone omstandigheden en/of motieven ten gronde werden ingeroepen, namelijk de integratie, de duur van haar verblijf in België en het feit dat zij een arbeidscontract voorlegt ;

Dat dit kennelijk niet het geval is geweest, aangezien de motivering van de bestreden beslissing niet enkel onvoldoende is, maar ook niet gepast; dat duidelijk blijkt uit de motivering van de weigeringsbeslissing dat de enige reden waarom de aanvraag tot machtiging van verblijf werd afgewezen de illegaliteit van haar eigen verblijf is;

Overwegende dat « motiver une décision, c’est l’expliquer, c’est exposer le raisonnement de droit et de fait, le syllogisme qui lui sert de fondement ; (...) il s’agit non seulement de contraindre l’administration à se justifier envers l’administré, mais également par là même de l’astreindre à fournir au juge une base solide à son contrôle de légalité » (D. LAGASSE, La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, in J.T., 1991, p. 737) ;

Overwegende dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissing niet afdoende motiveert om te besluiten tot de ongegrondheid van de aanvraag tot machtiging van verblijf;

Aangezien verzoekster om al de bovenstaande redenen menen dat het door haar aangevoerde middel ernstig is ;”

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“Verzoekster stelt een schending voor van de motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, machtsmisbruik en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij stelt zich in haar aanvraag beroepen te hebben op de instructie van 19 juli 2009. In het verleden zou de verwerende partij gesteld hebben dat de elementen van goede integratie in de Belgische samenleving en de duur van het verblijf buitengewone omstandigheden zijn. Ze verwijt de verwerende partij hierover met geen woord te hebben gerept. De verwerende partij zou niet hebben aangetoond waarom de goede integratie, kennis van de talen en voorgelegd arbeidscontract niet in overweging kunnen worden genomen. Zij wijst erop dat zij een arbeidscontract heeft neergelegd, wat volgens haar een objectief feit is. De verwerende partij zou niet zomaar kunnen stellen dat zij ook in een ander land of in haar eigen land zou kunnen werken. Zij meent dat men haar de kans moest geven om een arbeidskaart aan te vragen.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in casu geoordeeld werd omtrent de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf en niet omtrent de ontvankelijkheid. Verzoeksters betoog betreffende de buitengewone omstandigheden is derhalve onontvankelijk.

In de bestreden beslissing werd uitvoerig ingegaan op het door verzoekster ingeroepen langdurige verblijf. Hieromtrent werd gesteld dat de voorgelegde getuigenverklaringen niet weerhouden kunnen worden daar ze niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen zouden kunnen staven. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat het langdurig ononderbroken verblijf niet als bewezen kan worden geacht daar hiertoe enkel verklaringen werd overgemaakt. Bovendien was verzoekster zelf niet gekend bij de verwerende partij toen zij op 21 augustus 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het beweerde verblijf van verzoekster in België sedert 2001 vindt geen steun in objectieve documenten die zich in het administratief dossier bevinden, waardoor zij niet konden leiden tot een verblijfsmachtiging, wat een gunstmaatregel betreft.

Waar zij stelt dat zij de kans had moeten worden geboden om een arbeidskaart aan te vragen, toont zij niet aan dat zij gedurende het door haar zelf voorgehouden zeer lange verblijf, niet in staat zou zijn geweest om hiertoe zelf de nodige stappen te ondernemen.

Verzoekster toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd door de verwerende partij bij het nemen van de thans bestreden beslissing. Een schending van de wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

4.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

4.4. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, dewelke integraal te lezen staat onder punt 1. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing van 15 september 2015 is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

4.5. Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te

gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.6. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de schending tevens wordt aangevoerd.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

4.7. Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. *In casu* werden dergelijke buitengewone omstandigheden door de gemachtigde aanvaard.

4.8. De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

4.9. Zodoende behelst de bestreden beslissing van 15 september 2015 het onderzoek of er voldoende grond was om verzoekster een verblijfsmachtiging toe te kennen.

4.10. Verzoekster betoogt dat de verwerende partij heeft gesteld dat de instructies van 19 juli 2009 inmiddels vernietigd zijn en dus de criteria die erin vermeld worden ook niet meer van toepassing zijn. Zij redeneert verder dat indien deze instructies echter vernietigd zijn, de verwerende partij hierdoor niet meer gebonden is.

4.11. Allereerst wijst de Raad er op dat verzoekster zelf in haar betoog terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9,3 en artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen.

4.12. De Raad wijst er op dat er geen vaste wettelijke criteria zijn die bepalen wanneer iemand wel of niet in aanmerking komt voor regularisatie. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria die bepalen waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren. Het oordeel van de gemachtigde

dient naar behoren gemotiveerd, wettig en niet kennelijk onredelijk te zijn. De appreciatiebevoegdheid van de gemachtigde in het kader van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet is dan ook ruim.

4.13. De Raad wijst er ook op dat dat in de motivering van de bestreden beslissing van 15 september 2015 uitdrukkelijk verwezen wordt naar arresten van de Raad van State waaruit blijkt dat de instructie van 19 juli 2009 is vernietigd: *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing”*.

4.14. Verzoekster betoogt verder dat zij in haar aanvraag tot machtiging van verblijf reeds had gesteld dat er *“overlapping was van de buitengewone omstandigheden en de motieven ten gronde van de aanvraag tot machtiging van verblijf”*. Verzoekster stelt dat met haar lange verblijf in het Rijk en haar goede integratie in de samenleving alhier geen rekening werd gehouden, daar de gemachtigde deze elementen volgens haar niet bespreekt in de bestreden beslissing van 15 september 2015. Zij meent verder dat de gemachtigde zou niet hebben aangetoond waarom haar goede integratie, kennis van de talen en voorgelegd arbeidscontract niet in overweging konden worden genomen.

4.15. Waar verzoekster aanvoert dat *“in het verleden”* de verwerende partij stelde dat elementen van integratie en de duur van het verblijf uitzonderlijke omstandigheden zijn en dat hier nu niet meer over wordt gerept, wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag en niet meer op de ontvankelijkheid, deze werd immers aanvaard. Bijgevolg diende er in de bestreden beslissing niet meer te worden gemotiveerd over de buitengewone omstandigheden.

4.16. Lezing van de motieven van de bestreden beslissing van 15 december 2015 toont aan dat de gemachtigde het door verzoekster ingeroepen langdurige verblijf wel heeft onderzocht maar evenwel niet heeft aanvaard. In dit verband vermeldt de bestreden beslissing het volgende:

“Om haar verblijf te staven legt betrokkene een huurcontract en getuigenverklaringen voor, doch uit dit voorlegt contract kan niet worden uitgemaakt dat betrokkene sedert 2002 in België zou verblijven (datum huurcontract 02.03.2009). Uit de getuigenverklaringen, twee van deze getuigenverklaringen (deze van Dhr. M.P. en van Dhr. J.Y.) zijn niet gedateerd en kunnen dus niet weerhouden worden door onze diensten ter staving van haar ononderbroken verblijf. De meeste getuigenverklaringen spreken zich niet uit over het verblijf van betrokkene wel over haar karakter. M.b.t haar verblijf legt betrokkene een getuigenverklaring voor vanwege de Redeemed Christian Church of God, die stelt dat betrokkene lid is van de kerk sinds januari 2008. Deze laatste meldt ook dat betrokkene lid was van andere kerken, maar het blijft bij een bewering niet gestaafd door enig bewijs of door enig attest vanwege deze andere kerken. Tenslotte legt betrokkene een getuigenverklaring voor van Mevr. N., die stelt haar te kennen sinds 2002. Deze getuigenverklaring kan enkel eventueel aantonen dat betrokkene in 2002 op het Belgisch grondgebied heeft verbleven, maar bewijst geenszins dat zij ononderbroken hier verblijft sinds 31 maart 2007. De voorgelegde getuigenverklaringen kunnen bovendien niet weerhouden worden aangezien deze verklaringen niet gepaard gingen met bewijsstukken die de loutere beweringen. Het is aan betrokkene om bewijzen te leveren die haar beweringen kunnen staven. Bij de aanvulling dd. 10.07.2015 is een attest bijgevoegd dat betrokkene op verschillende momenten voedselhulp heeft gekregen en dit vanaf 2011 (op 23/08 ; 11/10 ; 02/12) en in 2012 (op 13/01 ; 10/02 ; 19/03 ; 11/06 en 30/07) dit bewijst nog niet haar ononderbroken verblijf vanaf 2007 enkel dat ze in 2001 en 2012 voedselhulp heeft gekregen en nu nog regelmatig naar het Sociaal Restaurant “snijboontje” komt.”

Hieruit blijkt dat de bijgebrachte getuigenverklaringen niet aanvaard werden omdat deze beweringen niet gestaafd werden met bewijsstukken. Verzoekster toont niet aan dat het kennelijk onredelijk is om vast te stellen dat het langdurig ononderbroken verblijf niet als bewezen kan worden geacht, wanneer zij hiertoe enkel loutere verklaringen heeft neergelegd. Verzoekster werd immers slechts gekend bij de gemachtigde op 21 augustus 2008, precies toen zij haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf indiende op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het strookt bijgevolg met de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij stelt dat het vermeende verblijf van verzoekster in België sedert 2001 dan ook geen steun vindt in objectieve documenten die zich in het administratief dossier bevinden. Naar het correcte en niet kennelijk onredelijke oordeel van de gemachtigde kon hierdoor het vermeende langdurig verblijf dan ook niet aangenomen worden en zodoende niet leiden tot

een verblijfsmachtiging, hetgeen een gunstmaatregel betreft waarbij de gemachtigde over een ruime beoordelingsvrijheid beschikt.

4.17. Verzoekster voert aan dat niet wordt gemotiveerd waarom de elementen van integratie (haar kennis van het Nederlands en het Frans, dat zij een arbeidscontract voorlegt, dat ze een groot sociaal netwerk heeft uitgebouwd) niet worden aanvaard.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Wat haar sociale banden in België betreft, betrokkene legt verschillende getuigenverklaringen voor, In de getuigenverklaringen wordt verklaard dat ze betrokkene kennen, ze een aangename en vriendelijke vrouw is, ze naar de kerk gaat, wenst bij te leren en werkwilleg is. Deze verklaringen zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat betrokkene nauwe banden heeft met België die hechter zijn dan de sociale banden die betrokkene heeft in haar land van herkomst. Hetzelfde kan gezegd worden met de verklaring van The Redeemed Christian Church of God, die stelt dat betrokkene lid is sedert 2008, ze kennis heeft van de Nederlandse en Franse taal.

Wat haar werkwillegheid betreft, welke wordt aangehaald in de getuigenverklaringen, het voorleggen van een arbeidsovereenkomst, hierbij kunnen we stellen dat dit lovenswaardig is maar dat betrokkene in België niet mag werken. Zij is namelijk niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning om in België te mogen werken.

Bovendien wordt betrokkene in staat geacht om in het land van herkomst of een derde land eveneens een job te vinden, althans toont zij het tegendeel niet aan.”

Hieruit blijkt dat wel wordt gemotiveerd over deze elementen, met name dat deze verklaringen (omtrent de kennis Frans en Nederlands, een groot sociaal netwerk) onvoldoende zijn om aan te tonen dat verzoekster nauwe banden heeft met België die hechter zijn dan de banden met haar land van herkomst. Omtrent het voorleggen van een arbeidscontract wordt gemotiveerd dat dit lovenswaardig is maar dat verzoekster niet mag werken in België omdat zij niet in het bezit is van de vereiste arbeidsvergunning en dat ze niet aantoonde dat ze geen job kan vinden in haar land van herkomst.

4.18. Verzoekster betwist vervolgens enkel het motief inzake haar arbeidscontract. Ze stelt dat het kant noch wal raakt te stellen dat dit arbeidscontract niet belangrijk is omdat verzoekster toch niet mag werken in België en dat verzoekster in haar eigen land werk kan zoeken. Verzoekster meent dat zij net een beroep doet op de procedure op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet omdat zij niet in het bezit is van de nodige documenten, zij wilde met haar arbeidscontract enkel aantonen dat zij na een eventuele regularisatie niet ten laste zal vallen van de Belgische staat en zal kunnen werken.

Met deze uiteenzetting toont verzoekster evenwel niet aan dat de omstandigheid dat zij niet in het bezit van de vereiste arbeidsvergunning is en dat zij in staat wordt geacht om in het land van herkomst of een derde land eveneens een job te vinden, steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

Tevens wordt opgemerkt dat het voorleggen van een arbeidscontract een criterium uitmaakte van de vernietigde instructie. Het gegeven dat verzoekster een arbeidscontract heeft neergelegd, afgesloten tussen haar en de heer I.L. en conform de indertijd opgestelde voorwaarden, is een element dat ingevolge de vernietiging van de instructie niet meer volgens die instructie moet worden beoordeeld. Dit element mag vrij worden beoordeeld door de verwerende partij, binnen de grenzen van de redelijkheid. De Raad merkt op dat, zoals hierboven weergegeven, de gemachtigde overigens wel degelijk motiveert waarom het arbeidscontract niet wordt aangenomen en de gemachtigde stelt evenmin verzoeksters werkwillegheid gelijk aan haar arbeidsovereenkomst. De motivering van de bestreden beslissing van 15 december 2015 maakt immers een duidelijk onderscheid tussen enerzijds de werkwillegheid van verzoekster en anderzijds haar voorgelegde arbeidscontract.

4.19. Waar verzoekster stelt dat haar *“minstens de kans had moeten worden geboden om een arbeidskaart aan te vragen en bij het verkrijgen van de arbeidskaart haar een verblijfsstatuut toe kennen. Zoals men handelde bij de instructie onder punt 2.8.B waarbij men een bepaalde periode kreeg om een arbeidskaart aan te vragen”*, wordt opgemerkt dat verzoekster niet middels stukken aantoonde dat zij gedurende het door haarzelf voorgehouden zeer lange verblijf, niet in staat zou zijn geweest om hiertoe zelf of via een werkgever de nodige stappen te ondernemen. Het administratief dossier bevat dan ook geen stukken die het tegendeel kunnen aantonen.

Daarenboven herhaalt de Raad dat punt 2.8.B behoort tot de vernietigde instructie van 19 juli 2009, zodoende is de verwerende partij, zoals uiteengezet *supra*, hierdoor niet gebonden.

4.20. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het administratief dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoekster maakt alleszins niet concreet aannemelijk dat geen zorgvuldig en gedegen onderzoek van haar aanvraag heeft plaatsgevonden of dat het bestuur de feitelijke elementen uit de aanvraag niet correct heeft gekwalificeerd. Zij kan zich op dit punt niet beperken tot de enkel in de aanhef van haar enig middel aangevoerde stelling dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden door de bestreden beslissing van 15 december 2015.

4.21. Ook wat het redelijkheidsbeginsel betreft, dient er op te worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), hetgeen *in casu* niet wordt aangetoond.

4.22. Gelet op de wettelijke ruime appreciatiebevoegdheid met betrekking tot de beoordeling van de gegrondheid van deze aanvraag tot machtiging van verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vermag de Raad de bestreden beslissing slechts te vernietigen indien deze kennelijk onredelijk van aard is, wat *in casu* niet het geval is.

4.23. Waar verzoekster stelt dat zou blijken uit de motivering van de bestreden beslissing “*dat de enige reden waarom haar aanvraag tot machtiging van verblijf werd afgewezen de illegaliteit van haar eigen verblijf is*”, kan zij niet gevolgd worden. Dit betreft immers de motivering van de vernietigde beslissing van 10 februari 2012, die niet wordt overgenomen in huidige bestreden beslissing. De gemachtigde oordeelde in huidige bestreden beslissing immers over alle aangebrachte elementen, doch aanvaardde deze niet ten gronde. Verzoekster toont met dit betoog niet aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

4.24. Verzoekster stelt met haar kritiek zichzelf in de plaats van de beoordeling gedaan door verweerder. De aangevoerde kritiek geeft te dezen aldus weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling of appreciatie van de door haar aangevoerde elementen en gegevens van de zaak, dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekster aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.25. Waar verzoekster tenslotte ‘machtsmisbruik’ aanvoert, blijft zij volledig in gebreke ook maar enige verdere toelichting te verschaffen bij dit onderdeel van haar enig middel. Zij vermeldt enkel het woord ‘machtsmisbruik’ in de aanhef van haar enig middel. De verwerende partij kan zich hier zodoende niet op verdedigen. Om de voorgaande redenen en naar vaste rechtspraak is dit onderdeel van haar enig middel dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend zestien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET